Sára Júlia

Hidegségen nagy kalapot viselnek

Kivacogom magam a télből.
Kiszuszakolnám, ha lenne miért.
Ezért? Azért?
Aprócska melegért?
Fagy a szívem.
Winterreise. Téli utazás.
Valaki csapkodja egy zongora fedelét.
Zenél végkimerülésig.
Igaza van.
Tegye csak.
Kitelik az élet.
Tányérba, ami kanállal kimért.
Meleg, finom.
Ehető.
Ebéd.
Főzte, valaki más.
Én örökre magamra maradtam.
A halott múltam a jövőmbe is elkísér.
Ez nem számadás.
Csücsülök benne, nyakig.
Vakító filmszakadás.
Pislogok. Nyelek.
Nincs hová kaparni, tacskóként, holnapig.
Mindig ugyanaz a hideg, ugyanaz a meleg.
Kiharapódott a hit.
Kigombolkozok, magam is.
Szügyig.
Pőrére. Sebesen.
Fűszerezem, de hiába.
Kiszáradt a szívem.

Vegyétek. Vigyétek.
Ennyi.
Olyan néma lett a világ hirtelen.
Megsüketült.
Megbékélt? Kétkedem.
Ember nélkül, embertelen.
Hiába nyafogás, csapkodás, taposás.
Űzhettek csontomig.
Tegyétek.
Testvérek?
Teszitek.
Nincs kegyelem.
Én csak röhögök.
Néha.
Inkább elengedem.
Elvetélt feloldozás.
Rossz redőny, kiégett villanykörte, örökké zárlatos.
Valamit tenni kellene, de mit?
Valaki úgyis rátapos.
Nincs különbség nappal és éjszaka közt.
Aki tudhatná, az másnapos.
Így éldegélünk, amíg.
Hagymától zellerig.
Elbabrálok a léttel.
Főzök.
Egy ideig.
Becsukom hajnalban az ablakot.
Nem lesz több karácsony.
Kúszik a hideg.
Nem lesz több karácsony.
Kúszik, és ölel.
Fojt.
Emelem kalapom.

Nem nyomok műmosolyt.
Vagyok.
Ameddig.
Sztavrogin beköszön.
Meg el, mint tudjuk.
Nem lesz több karácsony.
Rendben.
Meneküljön.
Mégis hiszek.
Utolsó lélegzettel.
Kissé reszketegen.
Csontegyedül.
Megpucolom a zellert, a krumplit is.
Kinyitom, becsukom.
Amit csak lehet.
Meztelenül.
Egyre kevesebb, mi nyitható.
Szűkül a tér.
Húz a hideg.
Elképedek.
Bírom-e még?
Várj, te madár!
Kitöröm azt az ablakot!
Most besüvít a hó. A jég.
Van, ami valakinek kívánatos.
Nekem ma sem lesz falat.
De lehet levegőt venni.
Fölöttünk ott az ég.
Meddig?
Nem értem.
Minden kopár.
Mindenhogyan.
Ki tudná, melyik a jobb állapot.